

Μετὰ τῶν Ἀγίων Συμπορευόμενοι

Μὲ τὴν ἀγιοκατάταξη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Πορφυρίου τοῦ Κausοκαλύβιτου στὴ χορεία πάντων τῶν Ἀγίων, ὁ ἀριθμὸς τῶν διαλαμψάντων Ἀγίων, Ὁσίων τε καὶ Ἱεραρχῶν στὰ ὅρια τῆς Μητροπόλεώς μας αὐξάνει. Διότι συναριθμοῦμενος ὁ νέος Ὁσιος στὴ χορεία τῶν Εὐβοέων Ἀγίων, αὐτομάτως τοὺς καθιστᾷ πλείονας τῶν δύο δεκαδῶν ἤτοι εἰκοσεπτὰ τὸν ἀριθμόν. Ὡστόσο τὸ σημαντικότερο εἶναι τὸ ὅτι μὲ τὴν παρουσία τῶν Ἀγίων σὲ μιὰ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπαρχία, αὐξάνεται παράλληλα καὶ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ἄρα καὶ ἡ προσοχή Του, μέσα στὸ χῶρο τῆς Ἐπαρχίας αὐτῆς, ἔφ' ὅσον παράλληλα αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀγίων, τῶν ἐμψύχων ναῶν τοῦ Θεοῦ. Κι εἶναι γιὰ τὴν κάθε Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπαρχία ἡ παρουσία τόσων Ἀγίων «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (πρβλ. Λκ. 2, 34- 35), ἀφοῦ ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ αὐξάνει ἡ παρουσία τους στὸ χῶρο τῆς Ἐπισκοπῆς, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐντείνεται ἡ ἀπὸ μέρους τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους πολεμική, (πρβλ. Ἐφ. 6, 11ἔξ) δηλαδὴ αὐτὸς ὁ ἀνιερὸς ἀγώνας ποὺ ἐπιχειρεῖ ὁ μισόκαλος. Γιατὶ παρουσία Ἀγίων σημαίνει ἀπουσία ἀγρίων, ἐνῶ πιστοποιεῖ τὴν ἐτοιμασία γιὰ μιὰ προσπάθεια τῶν πιστῶν, ὥστε τὸ «ἐλθετω ἡ Βασιλεία Σο»(Μτθ) νὰ βιωθεῖ «ἔτι καὶ ἔτι» μέσα στὸ Ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα. Παράλληλα, ἡ παρουσία τῶν Ἀγίων στοιχειοθετεῖ καὶ μιὰν ἄλλη σημαντικὴ δυναμικὴ μέσα στὸ χῶρο τῆς τοπικῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας : τὸν ἀπὸ Θεοῦ ἱκανὸ προικισμό της μὲ φίλους Του (πρβλ. Ἰω.15, 14), καθὼς εἶναι οἱ Ἅγιοι, τὸν θωρακισμό της μὲ τὴν «πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ» (Ἐφ. 6, 11. 13) καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅπως ἡ κοινωνία τῶν πιστῶν παραδειγματιστεῖ καὶ ἀκολουθήσει τὰ βήματα τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ οἱ Ἅγιοι εἶναι οἱ συμπορευόμενοί Του. Κι ὁ παραδειγματισμὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐνημέρωση, ἀπὸ τὴν προσεχτικὴ ἀνάγνωση τῶν Βίων τῶν Ἀγίων. Καὶ νὰ γιατί.

«... Οἱ «Βίοι τῶν Ἀγίων δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ἡ ζωὴ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἡ ἐπαναλαμβανομένη εἰς κάθε ἅγιον, ὀλίγον ἢ πολὺ, κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον. Ἡ ἀκριβέστερον, εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ παρατεινομένη διὰ τῶν ἀγίων ἡ ζωὴ τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, ὁ Ὅποιος δι' αὐτὸ καὶ ἐγένεν ἄνθρωπος, διὰ νὰ μᾶς δώσῃ καὶ μεταδώσῃ («παραδώσῃ») ὡς ἄνθρωπος τὴν θείαν ζωὴν Του διὰ νὰ ἀγιάσῃ καὶ ἀπαθανάτισῃ καὶ αἰωνοποιήσῃ μὲ τὴν ζωὴν Του ὡς Θεός, τὴν

ιδικήν μας ἀνθρωπίνην ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς. «Ὁ τε γάρ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἑνός πάντες» (Ἐβρ. 2, 11). Αὐτὰ ἔχει νὰ μᾶς συμβουλευθεῖ ἕνα Ἅγιος τῶν καιρῶν μας. Ὁ ὅσιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς. Νὰ μᾶς συμβουλευθεῖ, γιὰ νὰ μᾶς διδάξει.

Τῇ ζωῇ τοῦ Χριστοῦ, λοιπόν, ἀκολούθησε, ἀλλὰ καὶ βίωσε ὁ συναριθμούμενος μὲ τοὺς εἰκοσιέξι Εὐβοεῖς Ἀγίους ὅσιος Πορφύριος ὁ νέος, ὁ Καυσοκαλυβίτης. Καὶ τὸ παρήγορο εἶναι ὅτι στοὺς καιροὺς μας, καιροὺς σκληροὺς κι ἀπάνθρωπους, στοὺς ὁποῖους «οἱ ἔννοιες Ἅγιος καὶ Ἀγιότητα διέρχονται κρίση, ἢ ἀποκρούονται, ἢ χλευάζονται ἢ παραποιῶνται» (π. Γεώργιος Μεταλληνός), ἔρχεται νὰ προστεθεῖ στὴ χορεία τῶν Ἀγίων, γιὰ νὰ ὑψώσει τὸ φρόνημα τῶν ὁσων πιστῶν, καὶ νὰ τὸ φυλάξει ἄτρωτο «ἀπὸ τὰς μεθοδεῖας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου» (Ἐφ. 6, 12 ἐξ.). Γιατὶ οἱ μοναδικοὶ μας φύλακες καὶ γνῶστες τῶν προβλημάτων καὶ τῶν δυσχερειῶν εἶναι οἱ Ἅγιοι, πὺν ἀσφαλῶς ἔχουν τὴν ἔγνοια τους γιὰ ὅσους τοὺς προσκαλοῦν νὰ τοὺς συντροφεύουν. Κι αὐτό, γιατί αὐτοὶ καὶ μόνον αὐτοὶ ἔχουν «παρηρησία» καὶ καθίστανται μεσίτες, ἀφοῦ νυχθημερὸν δέονται «ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου» (Ἀπ. 7, 9). Καὶ μὴν τὸ ξεχνᾶμε : ὅσοι περισσότεροι Ἅγιοι τόσο καὶ μεγαλύτερη κι ἀσφαλέστερη ἡ συντροφιά μας. Ἐπειδὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καθημερινὰ ἀπογοητευόμαστε, ὅχι γιατί ἀπόλυτα φταῖνε αὐτοί, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς καλλιερгоῦν τὸν ἀνταγωνισμό, τὴν ὅποια σύγκρουση, τὴν ἰσχυρόγνωμο διαφωνία καὶ τόσα ἄλλα, πὺν ἂν κατορθώσεις καὶ τὰ γυρίσεις ἀνάποδα βλέπεις ἀγωνιζόμενες ψυχές, πὺν προσπαθοῦν ν' ἀνεβάσουν τὰ σκαλοπάτια τοῦ καθορισμένου τους βίου μὲ ρυθμοὺς πὺν κι οἱ ἴδιοι δὲν τοὺς πολυκαταλαβαίνουν. Γι' αὐτὸ κι ἔρχονται οἱ Ἅγιοι νὰ θυμίσουν μὲ τὸ βίό τους τὸ δικό τους δρόμο, πὺν δὲν ἦταν διόλου ἥρεμος κι ἡμερος : ἀντίθετα. Μαρτυρικὸς καὶ ἐπίπονος. Μὲ μιὰ λεπτομέρεια ὅμως: τὸ νὰ στεφανώνει αὐτὴ τους τὴν διαδρομὴ ἢ θεοπειθὴς ἄσκηση καὶ τὸ «γεννηθῆτω τὸ θέλημά Του».

Ὡστόσο, αὐτὸ πὺν πρέπει νὰ προσέξουμε εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς σημαντικό. Στὴ χορεία τῶν μέχρι σήμερα γνωστῶν Ἀγίων, τῶν εἰκοσιεπτά, πὺν λαμπρύνουν τὸ στερέωμα τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας ὡς «ἀστέρες πολὺφωτοι», θὰ πρέπει νὰ συγκαταριθμηθοῦν καὶ οἱ Ἅγιοι γιὰ τοὺς ὁποίους, ἂν καὶ δὲν ἔχουμε σαφεῖς πληροφορίες μέχρι σήμερα, ὡστόσο ἡ παράδοση τοὺς θέλει νὰ συνυπάρχουν στὴ χορεία τῶν Ἀγίων τῆς Ἐπαρχίας αὐτῆς. Πρόκειται δὲ γιὰ τὸν ὅσιο Διονύσιο τὸν ἐν Ὀλύμπῳ ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν παράδοση, διῆλθε ἀπὸ τὴ Σκιάθο καὶ τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, πὺν ἀγόρασε τὴν ἐρημόνησο τὴν ἐπονομαζομένη Κυρα-Παναγιά. Νὰ εἶναι τυχαία, ἄραγε, ἡ ὑπαρξη στὴ Χώρα τῆς Σκοπέλου τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου «στὸ Γυαλό», πὺν παλιότερα ὑπῆρξε μετόχιο τῆς Μονῆς Ἀγίας Τριάδος Σουβριᾶς στὸ Πήλιο, τὴν ὁποία εἶχε ιδρύσει ὁ ὅσιος Διονύσιος;

Φυσικά ἐκτὸς αὐτῶν τῶν Ἀγίων ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρξουν, τοῦ χρόνου προϋδόντος, καὶ ἄλλες παρουσίες ἁγιασμένων ψυχῶν, ἀπὸ αὐτοῦς, δηλαδή, ποὺ ἐνασκήθησαν καὶ φώτισαν μὲ τὸ κερὶ τῆς θεοφιλοῦς βιοτῆς καὶ παρουσίας τὴν Ἐκκλησιαστικὴ αὐτὴ Ἐπαρχία. Γιατὶ οἱ Ἅγιοι εἶναι ποὺ μᾶς χρειάζονται, γιὰ νὰ καθοδηγοῦν, διδασκουν, φωτίζουν, ἐνισχύουν καὶ προτρέπουν τὸ πῶς θὰ πραγματώσουμε τὸ Εὐαγγέλιο στὴν βιοτὴ καὶ τὴ διακονία μας. Κι αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ εὐχὴ καὶ προσευχὴ ὅλων μας : Ἡ αὐξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἀγίων, τῶν αὐθεντικῶν φίλων τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Πῶς λοιπόν, νὰ μὴν προτρέψει ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ Ἀποστόλου, «Ἅγιοι γένεσθε (καὶ σεῖς) ὅτι ἐγὼ Ἅγιος εἰμί» (Ἄ' Πέτρ. 1, 16 καὶ Λευιτ. 20, 26).

Πρωτοπρεσβύτερος Κων. Ν. Καλλιανός